

valokaaria

valokaaria

Kristian Blomberg

Osuuskunta Poesia
Helsinki

o
s
a
a
s

Tekijä kiittää Koneen Säätiötä, Suomen Kulttuurirahastoa
sekä Taiteen edistämiskeskusta saamastaan tuesta.

© Kristian Blomberg 2015

Kansi: Olli-Pekka Tennilä

Kannen toteutus Heidelbergin kohopainokoneella: Olli-Pekka Tennilä &

Kristian Blomberg

Kirjasin: Poesia

ISBN 978-952-305-031-0

ISBN 978-952-305-032-7 (pdf)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2015

*Jos ilmestyisi, se ilmestyisi kuin valokaari tai muistikuva
sormien välissä repeilevästä korianterista, vastustaen.
Tuoksussa vaeltaa ripaus stressihormonia ja häikäisevää
oikosulun jälkeistä otsonia, paljon vihreää, paljon toivoa.*

aurinkoa vanhempi

Se saa suuntaamaan pimeässä, aavistus valonlähteestä.

Ja sormet, jokin tulevasta virtaava, kyky koskettaa.

Mitä näihin katkaisimiin oikeastaan kätkeytyy?

Huone ilmestyy, aikaa ei edes kulu, tämä elämä.
Ja nousee outoa surua, ettei sinua voisi laittaa takaisin päälle.

Tai ehkä kyse on juuri arvoituksen säilymisestä: säilymisestä.
Jokin vierastuttava, johon sopeutuu kuin ilmanpaineeseen,
kunnes se voimistuu juuri tuossa: kyvyssä koskettaa.

Että sormissa ei ole lihaksia vaan etäisyyksiä
joiden takaa käsivarsien jänteet liikuttavat niitä.

Entä jos olisi jokin, joka liikuttaisi myös meitä
kuin aavistus, etäisyyksien takaa?

Joskus kämmenen varjo muistuttaa lonkeroita tai kania,
toisinaan lintua.

Käsitys linnuista muuttuu.
Kuuluu ulkoilijaa pelästyvän tilhiparven huminaa,

naakkojen suruharso liukuu aineettomana yli,
ilmanpaine vaihtuu, katkaisimen asento.

Tyhjä hissi laskeutuu ostoskeskuksessa, avaa ovensa, sulkee,
alkaa taas nousta.

Sitten hän vaikutti käsityksiini kyllästymisestä:
kohdattuaan jotain riittävän usein sen ilmeisyys väistyy.

Terälehdet umpeutuvat korkean talon edustalla
jo auringonlaskua ennen, myöhemmin

häikäisyn kanuunanlaukauksia kaikilla kiiltävillä pinnoilla.

Mutta miksi jokin kiiltelee?
Miksi on jotain, sen sijaan ettei olisi mitään?

On esimerkiksi painovoima, josta kaikki saa alkunsa:
solurakenteesta leviävät ikääntymisen prosessit;

maapallon näkymätön vetää ihmistä puoleensa,
maapalloa aurinko, auringon näkymätön,

painovoimakeskusten ympärille muodostuu kiertoratoja.

Erään kiertoradan keskivaiheilla makasimme vihreässä sumussa,
jossa tiiliskivet kiipeilivät rivitalojen seiniä
ja kesäyö vavahteli kuin kaikkialla olisi lihaksia

mutta osoitit taivaalla liikkuvaa kirkkautta, ettei se ollut tähti
vaan satelliitti, mahdollisesti avaruusasema,

että on mahdoton sopeutua painovoiman puuttumiseen,
että arkistoista löytyy outoa kuvamateriaalia: kissan pupillit
leijuvat hätään laajenneina kahden kosmonautin välissä,
raajat hamuavat kamaraa. Putoamisen tunne
ei kuitenkaan vapauta eläintä.

Ilmeisesti luonnottomuus
vaatii omanlaisiaan tietoisuuden muotoja.

Joskus nykyhetki syvenee loputtomiin
loputtomiin syvenevänä nykyhetkenä.

Luulin vain ottavani vettä janooni, mutta keittiö
pyörtyi juomalasin optiikassa ylösalaisin

ja jokin, joka oli latautunut minussa, alkoi purkautua
kuin puutuneen ihon pintaan nousisi sukellusveneitä,

puuttuneen ilon aihioita virtaisi horisontista kuin silloin
kun oli iätön, tuijotti kiihdyttävän auton tuulilasia ja loikki
kuvitelmiensa varmuudella luonnonmuotoja pitkin.

Maailmat ikkunoiden molemmin puolin, miten erilaisia.

Jos ikkuna rikkoutuu, siirtyy hahmoton tyhjiys sen paikalle,
sisä- ja ulkopuoli entistä loitommas.

Saattoi tapahtua niinkin, että kuulokynnykselle aaltoillut surina
paljasti salaisuutensa vasta ilta-auringossa: lehmuksissa hääräsi
ikään kuin toinen, kimalaisten muodostama lehvästö.

Jotkut ohikulkijat muistuttivat saman ihmisen eri ikävaiheita.

Pohtinut myös nokkosten ulkonäköä, niiden hurjuutta,
miten se rauhoittuu jos niistä oppii laittamaan ruokaa.

Tai miksi uteliaan tapa katsella herättää keskipakoista halua
astua hänen näkemäänsä, ettei kaikki olisi tässä.

Valokuvia, joissa Otavan tähtikuvio hehkuu taivaan autiudessa
kuin kysymysmerkki, kuin tietoisuus heräisi.

Planeettojen liikkeitä, kuun vaiheita, sotilasteknologiaa,
mutta Arkhimedes suunnitteli myös siron vaskisen linnun:
se livertää jos sen sisälle johdetaan vettä.

Lisäksi on muinaisia maanalaisia tiloja, joissa kivimassoista
kahdentuvat, heijastuvat ja uudelleen kahdentuvat äänet
punoutuvat profeetalliseksi pauhuksi.

Pimeä alkaa puhua, vastata, komentaa.

Pihlajien sytytyslankoja ilmestyy maisemaan.

Aika ei varsinaisesti kulu vaan työskentelee,
syventää jotakin joka alkoi sinun tunnistamisestasi.

Sateen jälkeen jokin saattaa voimistua ja häiritä puiden rauhaa,
jolloin pisaroita tippuu muuta ympäristöä runsaammin
kuin kiinnittääkseen huomion.

Tutkimusten mukaan se on aurinkoamme vanhempaa,
joten mistä vesi on tullut tänne?

Pisarat höyrystyvät itseään lämpimämmässä maaperässä
ja nostavat kasviöljyjen seosta, sateen tuoksua, juuri nyt.

Juuri nyt sade tuntuu valtavaa kokoaan pienemmältä.

Entä jos olemme ymmärtäneet kaipauksen luonteen väärin?

Asioita, jotka haluaa kertoa, ja asioita, jotka pitäisi kertoa.

Kerran ystäväni riisuutui, kävi selälleen, avasi suunsa, nauroi.
Hän nauroi ympäröivän asfaltin mustuessa avaruudeksi,
jossa kellui kosteaa lasimaista ihoa, alastomuutta, iloa.

Kun hän nousi, asfalttiin jäi kuiva kohta.
Se säteili hänen elinvoimansa kuvana,
kunnes pisarat vähitellen täyttivät ja hävittivät sen.

Muistan myös päinvastaisen, asuinalueitten välisen metsän,
miten metsään painautui polkuja.

Kulkiessaan puitten välissä luuli kulkevansa tyhjässä tilassa,
kunnes näkymätön tarttui ihoon.

Ja nopeus, jolla säikähdys katkaisee ajatukset.
Että olemattomaan voi rakentaa, hämähäkki, miten ihmeessä?

Katsoessaan jotakin kahdella silmällä
näkee saman asian toisin
kuin katsoessaan vain yhdellä silmällä.

Huolimaton ele voisi pyyhkäistä tämän kaiken...

Vanheneviin filmikuviin ilmestyy varjoainetta
ja lyijynvalkoista hohdetta, ikään kuin todellisuuden luurangot
pistäisivät esiin kaiken väliaikaisen hajotessa niiden päältä.

Ja muistan ensimmäiset pitkäkestoiset pelkotilat,
murtuneen sääriluun väriset aaveet eteisessä.

Hiljaisuuden viettelemä ovi aukeaa itsestään

ja lopulta ovi avataan, jotta vieras pääsisi sisään.

Jos 1200-luvulla ei osoittanut tai kokenut voimakkaita tunteita pidettiin epäinhimillisenä, jopa noituuteen luontuvana.

Rohkeus muuttaa maailmaa.

Puusta valmistetut hammasrattaat pyörivät,
pyörittävät, vaihtuvat metallisiksi, katoavat.

Onneksi ikäännymme yhdessä, sillä kaipaam lapsuudesta
vain aikakäsitystä, jossa mihin tahansa kannattaa vielä ryhtyä.

Hiekkakentälle ilmestynyt sirkusteltoa, apodit,
miten ne rytmittyivät, miten tuo rytmittyminen suututti,
olihan pauhu vastannut riemuani niin tarkasti.

Jokin luomiemme takainen.

Sateen piinaama kivitalo säteilee pilviverhon viimein raottuessa.

Aurinko, suurennuslasi, kuoriainen.

Se on täynnä energiaa ja siinä seisominen heikommalla,
mutta se altistaa melanoomalle ja suistaa huimauskohtauksiin.

Tarvitaan kokonaan toisia solutalouden muotoja, yhteyttämistä,
ennen kuin säteilevä valo löytää hyväntahtoisen ihmisen.

Tarvitaan humus, jotta maanpäällinen elämä voisi juurtua
mutta se on vähimmillään pelkkä aavistus, ja se pienenee.

Entä jos hajamielinen vain kuunteleekin itseään
sen avulla mitä toinen sanoo?

Oletko esimerkiksi huomannut, ettei metsä kumarrakaan lähestyvää
vaan poistuvaa tuulta?

Opaalien tahmea hehku luonnontieteellisessä museossa
saa huoneen niiden ympärillä vaikuttamaan himmeämmältä.

Ja toisinaan, toisinaan iholleni napsahtelee pisaroita
jo haihtuneista pilvistä.

Siellä ei välttämättä näe mitään, mutta meren katselu rauhoittaa,
sillä kimaltelu samastuu sielun ikuisen alkuperään.

Kimaltelu veden pinnalla ei ikään kuin kuulu tähän maailmaan.

Jokin häilyy, vetäytyy, tai ehkä se on yritys saapua.

Pinnan alla toistuu myös ilmiö, jota ei täysin osata selittää, sonoluminesenssi. Kun ääniaallot osuvat ilmakupliin ne hajoavat ja muuttuvat valoksi, ääni ja happi muuttuvat valoksi.

Useimmat ystäväni jakavat tämänkin kokemuksen: että taivaalla lentävä lintu lentää heidän kehonsa sisällä.

Kaksi kohtisuoraa ajoneuvoa muotoilee toisensa pimeästä.

Skotlantilaisten rantakallioitten hypnoosi vuonna 2012 kun tiiraparvi korjaa hohtavan veistoksensa tasapainoa;

voimistunut merituuli humisi hetken kuluttua rintaani, oli haettava uutta jalansijaa tai suistuttava.

Ja äkisti oli kuin kateisiin ajautunut herkkyyys tulisi takaisin, tiivistyisi ikkunaan, mutta vasta pieninä pisaroina:

miksi esimerkiksi ”sielukkuus” on niin vaikea lausua,
kuin sen voisi vain kuiskata, eräänlaisena muistutuksena.

Kun syleilen sinua, tunnut kevyeltä, kuin syleilisin itseäni.

Huulirasvasi saattaa suudellessa muistuttaa muovailuvahaa
jota söin lapsena, mutta mitä väriä?

Hetkeä aiemmin kuiskasit jotain ystäväsi korvaan
kuin kiinnittäaksesi huomion salaisuuteen, että on salaisuus.

Ehkä ne estävät kaikkea tulemasta valmiiksi,
nämä yksityiskohdat

niin kuin ympäristön monimuotoisuus paljastuu materiaaleissa,
joilla oma varjo vuorokauden kuluessa vierailee.

Lopulta hiljaisuus paljastaa maailman sisältä toisen maailman.

Muutut silmieni edessä täsmälleen samannäköiseksi kuin jo olit
enkä ymmärrä miten tuo muutos, tuo mahdottomuus, tapahtui.

myrskylyhty

En unohtaisi hänen ehdotustaan: ”On tunnistettava mikä täällä on pahaa ja pyrittävä sen vähentämiseen, mutta vielä enemmän pitäisi tunnistaa mikä on hyvää ja luoda sille mahdollisuuksia säilyä tekojemme kautta.”

Ensiksikin: lentosuudelman hämmentävä osumatarkkuus.

Toiseksi: "On oltava kevyt kuin lintu, ei niin kuin höyhen."

Muistikuva kesämökin läheltä, metsästä: myrskylyhdyn valo aaltoili vaakasuorana ja himmeänä, kuin runkoihin haihtuvina auringonlaskun kehinä. Koskaan se ei antanut nähdä jalkoihin, vain aavistuksia siitä mihin olimme menossa.

Tarkastelin kaarnaa ja pinnanmuotoja, oksien lomittumista, kun puu olikin minua vastatusten, sen pupillia muistuttava elinvoima. Kahdeksan vuotta myöhemmin lehmus kaadettiin ja oksien solmima tyhjyys purkautui pihapiiriin, alkoi kaikua.

Nyt tuuli liukuu laskeneessa lämpötilassa kuin keskiaikainen miekanterä, mutta se leikkaa haavoja vain ymmärrykseen, tapahtuuhan kaikki todellinen tätä välähtelyä hitaammin: ukonilma riuhtoo yön valurautaisia portteja kuin avatakseen ne.

Tai sitten se tavallinen lokakuun yö, jossa liikkuu, kiihtyy ja katoaa satunnaisten ajovalojen maailmankausia; jossa toisinaan havahtuu siihen, että on syystä tai toisesta ristinyt kätensä.

Joinakin iltoina on mahdoton tehdä päätöstä: katsoako
ikkunaan heijastuvaa sisätilaa, lasiin tunkeutunutta
oman hahmonsa sumua, vai sittenkin ulos.

Entä hajoavien vesipisaroiden huntuamat esineet,
niiden taipumus epäillä todellisuuttaan? Että sateeseen
unohtuneet tuolit näyttävätkin rukoilevan, eivätkä enää
sateeseen unohtuneilta tuoleilta.

Pitkään hän katseli vesialtaaseen tippuneen mehiläisen kamppailua, kunnes ymmärsi miten helppo sitä olisi auttaa pienen oksan avulla. Ehkä oletukset ihmistä mahtavammista olennoista häiritsevät, koska ne saavat muistamaan miten me kohtelemme eläimiä.

Joskus katulamppu havahtuu juuri kun olen sen kohdalla kuin joku tai jokin olisi ajatellut minua. Hiljaisuuden siitepölyä juurtuu ympäröiviin varjoihin, muutama heijastin, vuodenaika, jolloin elämä tuntuu kasvattavan merkitystään.

Ääni, eräänlainen kohahdus, jonka kuulee kun avaa keskittyneesti silmänsä.

Mutta jos jokin tapahtuu kerran vuosisadassa, niin miksei tänään?

Tunnetaan myös vaikutus, joka kesken jääneellä kirjeellä on ystävyyteen, kunnes, toisinaan, se lopulta lähetetään.

Kolmanneksi: kaikki on aina viimeisessä paikassa josta etsii.

Olin juuri muuttanut, tottumus ei rauhoittanut asuntoa, unet tihkuivat vieraitten saranoitten takaa ja havahduin keltaiseen niveljalkaisten kohinaan. Kunnes paikansin tulipalon: yöllä oli pyryttänyt ensilumi, liekit nousivat lumiauran katolta.

Toisinaan sataa pitkiäkin aikoja sisään ennen kun tajuaa että ikkuna on unohtunut auki.

Ilmeisesti hetkiin voi latautua niin valtava paine, ettei niiden rakenne enää kestä, osa latauksesta virtaa tulevaan, täyttää, muuttaa tai suistaa elämän. Ilmeisesti edes kerran koettu ihmeen tuntu voi riittää.

Välillä oma varjo syöksähtelee edellä kulkevaan selkään levottomasti, kuin ei olisi aivan varma mitä aikoo tehdä.

Entäpä osallisuus, joka pimeällä on ihmeiden tuntuun:
talojen massa kasvaa, vetoketjujen ääni kuuluu lähempää,
huoneet ovat kokoaan suurempia. Mutta tuo kynttilää
ympäröivä pilveily, tuo aineeton väri, mitä se on?

Neljänneksi: pitkään vaikutti suorastaan mahdottomalta,
että joku vain esittäisi kiinnostunutta, saati että teeskentelisi
ettei sitä ole.

Nyt valonpaisumus kiertyy läheisen rakennuksen takaa
ja kuumentaa ikkunan sulkemaa huoneilmaa. Pölyhiukkaset
tulevat näkyviin ja alkavat kohota. Ehkä se, mikä alkaa,
alkaa tällä tavoin.

Portaita nousemalla pääsee ylös
mutta vartalon paino vajoaa alas.

Viides korollaari: On jokin, joka muuttaa maailmaa. Sen läheisyydessä tapahtuu aina vain enemmän, kummallisempia kiihottumisia, luonto näyttää kätkeytyjä piirteitään. Kaikki ei kuitenkaan voi olla vain miellyttävää.

Elokuussa 2012 ylitin Pohjanmeren rahtilaivan kyydissä. Myrskytulessa leviävä suola tarttui kaikkeen mitä se kosketti, muodosti taianomaisen kuoren, jonka alla muinaiset siemenet ja hyönteiset ovat vaeltaneet aikakausien läpi. Mutta nyt suola ei säilönyt, se syövytti: kynsiä, ikeniä, silmälasinsankoja. Merisairaus vaikuttaa tasapainoon vielä maissakin.

Marraskuussa, lehtien pudottua: häikäistyminen kuin tyhjästä.
Ehkä tapahtumat kiehtovat, koska ne merkitsevät enemmän
kuin miltä aluksi vaikuttaa. Vai merkitsevätkö ne vähemmän?
Häikäistyminen kuin tyhjästä tapahtuu marraskuussa,
lehtien pudottua, kun mikään ei suodata aurinkoa.

Ehkä se on samaa silmiin virtaavaa laulua kuin kissan
hampaissaan puristamasta linnusta, kun se vielä elää, ja vielä.
Sillä nähdessään tiimalasin jossakin hyllykössä tapaa unohtua
että sen voi kääntää ympäri, että se on osa tarkoitusta.
Aivan kuten on romantiikkaa, joka saa muurin murtumaan,
ja on murtuneen muurin romantiikkaa.

Se valmistuisi vasta sukupolvien jälkeen. Entä he, jotka tulivat toisina, jatkoivat, osallistuivat, miltä ajatus mahdottomuudesta on heistä tuntunut?

Saari Vaasan merialueella, vanha luonnontilainen arboretum, istuttaja tuntematon. Mutta satavuotias puusto muistaa hänet keväästä kevääseen: lehdet, neulaset, kukinnot, terhot, kävyt. Läntinen tammilehto siivilöi laskevasta valosta hyönteisiä. Mikään ei liiku.

Hän kuiskasi, kuin varmuuttaan vielä etsien, että maailma
tihkuu ihmisiin hieman useammin kuin välitämme muistaa.
Että kenties osa salaisuudesta kätkeytyykin näkyvään.
Että ihmisen viisaus kasvaa siitä mikä on läsnä.

Ja on yksityiskohtia, jotka vain ovat, mutta saavat painoa
muista yksityiskohdista. Yhdessä ne kutovat verkkoa,
joka toisinaan paljastuu ja paljastuessaan siroaa lohtua:
kuinka paljon hiljaisuutta on sittenkin jäljellä.

kynnyksiä

Koulupäivän jälkeistä mustankipeyttä
kun joku kolikon nielaissut näyttää röntgenkuvia vatsastaan.

Että on asioita, jotka paljastuvat muille, mutta kenelle ja miksi?

Nyt kissa liukuu huoneeseen kuin keskiyön naula
väsyneeseen lihakseen.

Viereisestä asunnosta kuuluva jokin, korvien asento, ei mikään.

Mutta jos hiljaisuus jatkuu, sen jälkeen kun luuli sen katkeavan,

(muistikuvia siitä mitä liian nuorena tein eläimille)

onko se edelleen sama hiljaisuus?

Toisinaan täällä virtaa myös mittakaavan ruoskaniskuja.

Matalaa loppupalven kirkkautta horisontin varsijousesta.

Tulemassaolo,
häikäistyminen kuin päänsärky leviäisi maisemaan.

Todennäköisyyksien* salamointia
kahden rakennuksen välissä:

valon muotoilema ja varjon muotoilema ihminen kohtaavat
ja on hetki, jolloin heidän ominaisuutensa vaihtuvat.

(Mistäköhän johtuu, että jos uneen ilmestyy silminnäkiä
on tekojensa oikeellisuutta vastedes mietittävä?)

Kohtaamisessa voisi tapahtua myös jotain peruuttamatonta:
äännettömyyden särkyminen.

Mono no aware, surua ajan kulumisesta.

* Voidaan esittää ainakin kaksi todennäköisyyteen kytkeytyvää teoriaa,
jotka muuttavat olemassaolevan luonnetta:

- 1) jos kaikki tapahtuu, mikään ei ole enää mahdollista
- 2) "sattuma on Hänen keinonsa pysytellä nimettömänä"

Asioita, jotka pitäisi keskeyttää, mutta huomaa
vasta niiden tapahduttua.

Vapauden tunteella houkutellut melodia
määrittää kuinka sen aikana tulee liikkua.

Etäisyyksiin kerääntyvä sininen herättelee kaipuuta
mutta on myös väri johon tuo etäisyys lopulta vajoaa.

Ja kaikki, mikä intohimossa jää latautuneeksi,
mahdottomaksi purkaa, kaikki.

Vähitellen kaulan jänteitä alkaa puristaa, on muutettava
pään asentoa, katsottava toisaalle.

Leviää keskiaikainen uskomus
väliaikaisen unettomuuden alkuperästä: tuolloin
esiintyy jonkun toisen unessa.

Lopulta kenenkään silmät eivät ole värittömät,
kasvot piirteettömät, ilme tunteeton.

Näkökulman vaihtuminen
ei vielä muuta katsomisen tapaa.

Toistuva yksityiskohta: peruuttavan kuorma-auton varoitusääni
häiritsee jalkakäytävän psyykeä.

Kimeä jaksottaa hetkiä, ikuisuudelle ei ole täällä tilaa
kun seinät, tapahtumattomuuden putoukset, paimentavat aisteja.

Oksien puuttuminen tuon ikkunan edestä.

Makaat ikkunasta hohtavissa varjoissa,
käsivarsi tyynyn alle hitaasti katkenneena.

Sinun lähelläsi sähkölaitteisiin tulee toimintahäiriöitä.

Ja jos rakastavaiset suutelevat, katutila jäsentyy uudelleen
heidän kiintymyksensä ehdoin.

Ilmestyy jokeltelun mielihyvää ja happea, *love loves to love love*

vartaloiden ihmeellinen kyky haltioitua ihmisestä,
ei hänen sukupuolestaan.

(Tunnetko, miten levollisesti
painovoima pitää sinua tälläkin hetkellä sylissään?)

Lopulta ystäväni havaitsi: jos keskustelee sokean kanssa
on vaistomaisesti kiinnittämättä huomiota tämän ulkonäköön.

Mutta rakennettu maisema humisee sitkeästi hänen takanaan,
pakottaa tuijottamaan itseään. Se pakottaa tuijottamaan itseään
vaikka menettäisi piirteitään kuin liekehtivä musliiniverho.

Ääntemme varjoissa pohdintoja hiljaisuuden sietämisestä.

Joskus pilvi enemmänkin ilmestyy kuin lipuu taivaalle.

Elinvoimaisessa katutilassa vaeltaisi myös kaksoisolentoja,
vammaisia sekä ristiinpukeutujia, joiden tunnistaminen aukoiisi
kynnyksiä askeltemme sisään: mikä on mahdollista,
mitä meistä saattaisi olosuhteiden muuttuessa tulla.

Ihmistä on mahdoton katsoa
tuntematta rakkautta.

Hän painaa kaiken sen mitä kuolleet ihmiset painavat,
mutta tuon naisen yksi käsi riittää kannattelemaan häntä sylissä,
painottomana.

Yksinäiselle jokainen vuodenaika on yksinäisyyttä.

Sitten ehdotettiin, että maailma olisikin melodia
jonka kestoon pitäisi sovittautua, ei huutaa sitä vasten.

Vieraasta rytmistä tunnistaa jotain
jota ei tunnista omasta.

Askelissa pilveilevä kaiku
mittaa hajamielistä eroa ympäristöön.

Sieraimet viilenevät, tihkuu aivoihin mahtumatonta kosteutta
että kengät voi kävellä puhki, että on taas syksy.

Vastakeitetyn kahvin paineaalto, maadoittuminen,

enkä muistanut, että toinen niistä on lehtikuusi,
ennen kuin neulaset putosivat.

Ehkä valokuvaus on malli salaisuuksien paljastumiselle:
jotain, joka voi vain paljastua, vaikka sitten myöhässä.

Tai voisiko kokemus ajasta jopa hidastua
kohti jonkinasteista normaalitilaa,
jossa ihmiset rohkenevat taas ikävystyä?

Ja kaikki, kaikki minkä vuoksi on kumarruttava,
sillä tuo asento muistuttaa meitä nöyryydestä.

Keskittyneessä ilmeessä häivähtää piirteitä kauneudesta.

Porkkanasta veistetyt kultakalat
näyttävät vedessä aivan oikeilta.

Varpusparvella ei ole kasvoja vaan olemus.

Sitten yksittäinen varpunen irtaantuu parvesta,
kallistaa päätään, katsoo.

Kauneuden mahdollinen määritelmä: jokin, joka tuntuu oikealta,
liikahtaa, saa alkunsa, on jo liikkeessä, on aina ollutkin.

Etana pystyy liikkumaan partaterää pitkin vahingoittumatta.

Ilmassa pyörivä kolikko menettää kiinteyttään. Se on sumea,
aina ollutkin.

Kun hän valuttaa hiekkaa, on kuin käsi hajoaisi tuuleen.

suuntavaisto (he)

Ilmanvastuksen vähentäminen, suudelmaa vastaavan ilmanpaineen palauttaminen, ehkä se on sitä. On varmaa, että konfliktien lisäksi tunnetaan samanmielisten keskustelu joka tarkoittaa vivahteisiin ja harhailee, ja niin tehdessään varjelee kaikkea mikä ensi alkuun vaikuttaa mitättömältä.

Samanmielisyyttä liikkuu hitaasti, mutta nopeus ilman ominaispainoa ei tulisi aiheuttamaan vaikutuksia. Muutenhan pelkkä valo repisi meidät.

- Mitähän täällä tapahtuu, kalloissamme kimalteli jokin, joka uusiutui kuin silmien kosteus mutta nyt se tuntuu loittonevan.

- Ehkä on ajateltava käsityöesineitten kohtaloa, siirtymää kynttilän syleilystä loisteputkien alle, sitä miten kosketusten luonne liukuu läsnäolosta tahroiksi ja patinan sijaan tuotammekin likaa, sormenjälkiä.

- Huomannut saman eräästä ystävästäni. Kun hän saapuu, rauhallisuus leviää ympäristöön, puitten huojunta hidastuu, on kuin joku pitäisi kädestä. Mutta ilmastointi nostaa hänestä hammaskiven tai pahentuneiden luomien tuoksua.

- Jokin aika sitten perehdyin maailmaan, jonka ainakin itse olin unohtanut. Siinä ihmisten tekemä sisältää vielä jälkiä lihaksista. Mutta on jotain vielä kiehtovampaa kuin kaikki se lihasten valmistama. Ilmeisesti olemme pystyneet myös lepotilaan.

- Entäpä esineisiin liittyvät virheet: reisi halkeaa eikä portiikkiin aiottua pyhimystä voida viimeistellä. Mutta mitä tuo aineeseen ilmestyvä hymy tarkoittaa jos hänen hahmostaan tulee entistä pakottavampi nyt kun se ei voisi enää valmistua?

- Ehkä siitä voisi johtaa salaisuuden rakastaa aina samaa ihmistä kuin ensimmäistä kertaa, kuten he haaveilivat? Ettei pariskunta olisi kuristuspana.

- Ehkä. Mutta kun pimeyttä huojuu taivaalla kuin huuliin lujittuvissa varjoissa, miksi kalloissamme kestää häiritsevän kauan muistaa edes lepakko, sen ihmeellisyys, että niitä on edelleen kaupungeissa?

- Kun lepakon sitten huomaa, se on kuin viesti viestin mahdollisuudesta: hahmoton ja vailla keskittynyttä suuntaa, oikeastaan edes painoa, ja silti se kyttee todellisuuden kudoksissa.

- Tai ehkä mitään ei tapahdu, ainoastaan lähestyy, unohtuu, on jo ohi.

- Kaikesta huolimatta uskon, että tuollainen ”melkein” on tärkeä. Satunnaisten yksityiskohtien avulla se luotaa meistä jotain jota emme tiedä tai muista, emme maailmasta emmekä ihmisestä, edes itsestämme. Siksi sen tekemiin ehdotuksiin ei pitäisi vastata olankohautuksin.

- Vaahtera nuorten kuusten lomassa, tuulessa, ehkä se voisi olla hyvä esimerkki. Se muistuttaa mereen laskevaa aurinkoa, pysähtymistä jonkin äärelle.

- Ehkä he olivat oikeassa, ehkä havaitsemiseen liittyy myös mielikuvitusta särkevä aines. Mitä patsaat ajattelevat vuosisatojen muuttaessa niiden ihonväriä? Tai miksi kissan mustuainen laajenee pimeässä, ihmisen pupilli silmäessä alastomuutta?

- Syntyy lempeän ilmanpaineen pyörteitä, joissa arki tempautuu sijoiltaan vain jäsenyäkseen uudelleen, udellen. Jokin samanlainen saa minut seuraamaan näitä pilviä. Koetan ymmärtää, miksi osa niistä kulkeekin eri suuntaan. Olemme kaikki nähneet sen, mutta niin harvoin ettei sen alkamista edes tajua.

- Tuo vastaa kuvitelmaa erään veistoksen kasvoista, jotka aikaan hajottuaankin kaikuvat rintakehän yllä kuin parvi tulikärpäsiä, komentavat museovieraita tuonpuoleisesta virtaavana katseena: ”sinun tulee muuttaa elämäsi”...

- Sama voi syntyä myös kotona kun ilta-aurinko kerää voimaansa ja tunkeutuu talon edustalla huokuvaan oksistoon, sen läpi, ikkunan läpi, välkehtii. Ja vähitellen tuntuu kuin huoneessa olisikin hyvin vaatava olento. Jokin, joka on melkein ajatuksille, muttei enää tai vielä silmille.

- Hiljaisuus, eleettömyys, keskittyminen. Ehkä se on heidän viehättävin ominaisuutensa, etteivät he palauta kaikkea itseensä, kerro taukoamatta elämästään vaan ajattelevat elämällä, elävät toisin.
- Ja maisemaan ilmestyy ihminen.
- Mutta se, miten erilaiselta maisema näyttää jos siinä on yksikin ihminen, hämmentää minua.
- Entä se, miten erilaiselta ihminen, jos hänen lähellään on joku toinen.
- Tunnistaminen... ihmeellinen tunnistaminen.
- Valokaaria hiljaisuuden ja väkijoukon välillä.
- Ja kasvojen sälekaihtimet aukeavat.
- Tai sitten pakotettu hymy silpoo nuo kasvot...
- Kunnes lukumäärän kasvaessa piirteemme liukenevat ja väkijoukosta tulee uusi maisema, mutta kaukaisempi, hieman utuinen.
- Ehkä he juuri silloin alkavat hahmottua kuin matalien taajuuksien urkupisteet kehossa, kummuta ympäröivästä hälystä, muuttua fyysiseksi, resonoida. Siinä he muistuttavat renessanssiajan munkkeja, joiden tärkein tehtävä oli vain olla ja kaiuttaa tuolla eleettömällä olemisellaan, että on vaihtoehto.
- Hänen hahmostaan tulee yhteisessä tilassa viipyvä haaste. Hän katsoo sinua syvälle silmiin, ajattelet kaikkia salaisuuksiasi, ja hän katsoo sinua syvälle silmiin.

- Huomaan unohtuvani yhä useammin hetkiin jolloin tuuli yltyy tai vesi alkaa väreillä, näkymätön muuttuu näkyväksi.

- Samoin käy kulkunopeuden kasvaessa kun katsekenttä puolittuu ja silmäkulmiin ilmestyy unenomaisia syöksyvirtauksia.

- Liike on minusta erilaista. Siinä värisiirtymät maalaavat ympäristön umpeen, eikä mikään tarkka tai hienovarainen saa mahdollisuutta. Ehkä olen vaistonvaraisesti suosinut kävelyä juuri tästä syystä.

- Et siis tunnista, kuinka liike voi paljastaa jopa muutoksia maailmankuvassa: pilvet vetäytyvät iltaan, taivaansini uppoaa yön kylmeneviin mustuaisiin, joissa tähdet ilmestyvät, kirkastuvat ja liukenevat kun pilvien kotoisuus leviää taivaankannen alle. Tai miten huone elää kun tuo sama vuorokausi kuohuu sen yli. Punainen verho, punainen pöytäliina ja punainen matto sulautuvat toisiinsa valon vähetessä, värien tasaantuessa.

- Niin, ehkä mikään ei ole tarkasti ottaen itsensä. Aina voi havaita eroja tai yhtäläisyyksiä, valintansa ja herkkyytensä mukaan. Skotlannin rannikolla olen kuitenkin katsellut nousuvettä, jossa kiehtoi sen huomaamatta voimistuva hahmottomuus. Vähitellen hitaus alkoi vaikuttaa uhkaavalta. Kuin veden äänettämyys ei tällä kertaa pysähtyisi...

- Entä jos siltarakennelmien majesteettisuus onkin tarkoituksellista? Entä jos ne kehitettiin jotta ajatus vastarannasta kuivuisi meistä pois.

- Ja silti me huomaamme, ikään kuin muistinmenetystä seuraavina virhekäsityksinä, kuinka määrätietoisesti sataa. Kuin olisi jotain, jota emme saisi nähdä vaan jäädä koteihimme, ja siksi tämä sade.

- Saumat kuitenkin pehmenevät. Meihin kaareutuu parvimaisia välähdyksiä, joissa kaupunki on jo veden alla, suupielistämme purkautuu kuplia, kuka tahansa saattaa irrota maasta ja ajelehtia virtausten mukana.

- Entä jos nämä toistuvat näyt ovatkin päättyneen tulevaisuuden etiäisiä... Ehkä niissä kytee jonkinlaista viimeistä nautintoa. Kuin särkemisessä, sen peruuttamattomuudessa.

- Pitäisi perehtyä tapahtumahorisonttiin, joka olennoituu lasinkeräyspisteitten reunamille. Tarkoitan viipeen pintajännitystä, kirkasta hetkeä jossa salaisuus käväisee ja romahtaa siruiksi.

- Saattaa olla, että juuri lasin särkyminen vastaa kykyämme keskittyä, on aina katoamassa.

- Kunnes jokin ylittää taas kynnyksen ja toimii kuin kaiku, palauttaa mieleen mitä äsken tapahtui: jos on ranta, on oltava vastaranta.

- Ehkä syntyy jatkumojia, joissa ihmeet ja arki keskeyttävät toisensa, paljastavat mihin ne eivät itsessään kykene, täydentyvät toisistaan.

- Luulen, että kaupunki keskustelee kanssamme juuri näin. Ensin mitään ei tapahdu, miksi tapahtuisi. Sitten mehiläisyhdyskunta parveilee liikennepylväässä ja kumoaa totutun...

- Ja tuoreella kävelyreitillä talojen miehustat aiheuttavat muutoksia tunnelmaan, ehkä muuhunkin.

- Ehkä arkkitehtuurin kuuluukin toimia noin, tunkeutua avoimeen, muodostaa sisä- ja ulkopuoli, ehdottaa jotain vaistonvaraista. Miksi talojen sisällä muuten tuntuisi täsmälleen siltä miltä ne näyttävät?

- Mehiläisparven sijaan olen todistanut sokean ajautuvan hämmennyksiin kun runsas lumentulo hävittää jalkakäytävän rajat ja ympäröivä akustiikka äkillisesti kumoutuu. Tilanne on niin kummallinen, että päätös auttaa on syntynyt jo ennen ajatusta.

- Hän vieraillee kiiltävillä pinnoilla kuten mekin ja haroviin kiertoratoihimme kerääntyy painovoimaa ja tunnistamista: vanhuksia, ristiinpukeutujia, vihreää... Yhä useampi on yhä useammin siinä.

- Ehkä nämä jatkumot yleistyvät. Ehkä muistamme niissä jotain, kuin ikävöisimme kotiin.

- Oikeastaanhan koti-ikävä on ihmeellinen tunne. Kaiken tapahtuneen jälkeen se aina paljastaa, että sittenkin pitää elämästään.

ihmeen tuntua

111 111 111 * 111 111 111 = 12 345 678 987 654 321

Se on synnynnäistä: kuvittelemme yhä uudestaan
miten he saattaisivat ajatella ja keskustella tämän perusteella
poissaolevien tai jopa jumalten kanssa.

Yhtä päättäväisesti voimme tarkastella jakoavainta,
sen aromia, aromin yhteyttä vereen.

Veri yhdistää salaisia sääntökuntia, joiden seuraajat
levittäytyvät öisille kaduille irrottaakseen jokaisen ruuvin
ja mutterin jonka kohtaavat.

Teknologisoituva ympäristö, syvä epäluulo,
aavemainen nautinto lihaksiston ääri rajojen ylityssä,
oikosulku.

Pimeä leviää, näkymätön.

Ilmenee olosuhteita, joissa on mahdoton keskustella
ajautumatta henkilökohtaisen alueille.

Lopulta sinun vartalosi ja kasvosi muuttuvat
kun et valaise niillä huonetta, kommunikoi, vaan keskityt
tai ajattelet omiasi.

Oikeastaan minua viehättää tämä valvominen,
sen käärmeenpuremat, häiriöt arvostelukyvyn toiminnassa:

tuoreen kahvin lorottaminen viemäriin,
jotta voisi keittää kahvia;

sisäisten vastaänten voimistuminen,
kunnes ei muista mikä äänistä oli alkuperäinen;

vesihöyryä peilin pinnassa, peilikuva vesihöyryn alla

ja jokin huonoissa hampaissa, mikä?

Myöhemmin seurasin epäuskon vallassa harakkaa
kun se hyppi kerrostalon tikapuita yhden kerrallaan,
alhaalta ylös, neljänteen kerrokseen.

Se olisi voinut lentää.

Ikään kuin ne eivät tahtoisi enää nousta siivilleen,
kuin haaveittemme tietty pitoisuus perustuisi virheisiin.

Aamuyöllä jokin arkiseen kätkeytynyt tihkuu sitten esiin
ja kerrostalot alkavat muistuttaa marmorilohkareita.

Usva muodostaa niistä jalustoja jollekin, joka ylittää
ymmärryksen, joka hetki sitten astui pois eikä koskaan palaisi.

Hetkeä aiemmin havahduit kuin sanoaksesi jotain,
mutta kohtaatkin mykkää hämmennystä, koska oli jotain
niin tärkeää että se herätti.

Ehkä se liittyi eiliseen, siihen miten hellyys
ja viitseliäisyys palkittiin, junanvaunuun eksynyt tiainen
saatiin vahingoittumattomana ulos.

Mutta uudella asemalla se oli menettänyt maantieteelliset
kiintopisteensä ja lensi hätääntyneenä ympyrää.

Tunnetaan myös kosmologinen huimaus, jossa jatkuva
mustaan tähtiin tuijottaminen saa kehon vaikuttamaan
aineettomalta niin että ihminen pelkää imeytyvänsä
kaukoputken läpi avaruuden äärettömyyteen.

Hetkeä aiemmin havahduit, ympärilläsi
vastoin unesta saatua käsitystä täysi pimeys.

Unohdun siihen yhä useammin juuri kun se tapahtuu
mutta varmuuteni menettäneenä, ymmärrätkö enää
yön luonnetta:

laskeutuuko se, tiheneekö ympärille, vai kohoaa se maasta?

Esimerkiksi puiden latvoissa oli vielä hetki sitten valoa.
Miksi juuri latvoissa?

Nyt auto lähestyy mutkan takaa, metsän reunaan sinkoutuva varjoni sekä kasvaa että loittonee, liikkuu eri tahtiin kuin minä.

Ehkä täällä on joku toinenkin. Ehkä maisema tarkastelee sisältämäänsä viestiä minun avullani, sen tietoisuus sietää ihmistä, ihmisten taipumusta vääristää ja vääristyä kaikuessaan

(sydämen vajaatoimintaa, mielipiteiden esittämistä).

Elänyt silti yhteisössä ja paljastunut syy pohtia tarkemmin: ehkä matkiminen ei ole luopumista omasta vaan mittaamista, sillä se viettää myös alueille, joille kuljettuaan alkaa muuttua.

Itseä ei voi matkia.

Yhteinen leviää, näkymätön.

Yhteiset huokaukset solmivat toisinaan verkkoja joiden keskipisteessä aika-avaruus taipuu.

Ja kun rakastavaisten maailmat todella kohtaavat, niiden rakenne hajoaa ytimiä myöten, muodostuu uudelleen mutta toisistaan täydentyneinä, painovoimaansa kasvattaneena.

Ja jos valokuvaisi aurinkoa vuodenkierron samalla hetkellä, samasta pisteestä, paljastuisi horisontin päältä äärettömyyttä muistuttava kuvio, analemma:

Nyt kädet naaraavat vartaloa aistien kaaoksesta,
hehkuvaa lasia tihkuu kokoavaa keskusta vailla,
lihassäikeissä vuoroveden paine;

tieto ulkopuolisen läsnäolosta kuin aalto lintuparvessa
sen havahtuessa oman hahmonsa valtavuuteen.

Lyhyesti: ilman sinua tunnun vähemmän inhimilliseltä.

Lopulta sen täytyy olla minuuden kauneimpia piirteitä,
sen kyky muuttua.

Mikään ei tulisi syvenemään, jos jokainen haluaa korvata
olemassaolevat kysymykset omillaan.

Tai ehkä kaikki riippuu keskinäisestä vetovoimasta, miten
se kasvaa, miten elollinen tunnistaa toisen elollisen katseen.

Mutta kissa, omassa sylissä kehräävä miekkakytintinen,
saattaa olla lasiaisiaan myöten silkkaa etäisyyksien huurua
ja silti fyysinen kuin pakkasessa laukkaavan ruudin tuoksu.

Myös käsityösesineet ehdottavat toisenlaista maailmaa.

Miesten sateenkaari Provencen perinnekulkueessa
soittaa kaksinivelistä ruoskaa: äänivallista repeilee musiikkia
joka muistuttaa ilotulitusta, musiikkia ilman syvyyttä tai kestoä.

Avaimensa hukkaava ajautuu sivuun lähitulevaisuudestaan.

Tosin tuolloin ihmisen luoma ei kuiskaile vielä mistään varsinaisesta elinvoimasta tai tahdosta, pikemminkin eläviin olentoihin liittämästämme intensiteetistä.

On myös jokin, joka purkautuu vain tunnistamisen hetkellä ja painautuu meitä vasten, kunnes entisen on revettävä, meidän on pakko murtua, huudahtaa ihastuksesta, muuttua.

Sarja Edward Steichenin vedostamia valokuvia, joiden pinta muistuttaa eri työstövaiheissaan olevaa marmoria; ateljeessa leijuva pöly tihenee ja jäsentyy veistoksiksi August Rodinin ajatusten voimasta.

Tai Kuoleva galli Capitoliumin museossa. Lihakset kuin meressä riehuvat saukot, mutta jo kamaraan nojaten, sormet, silmistä vuotava katse niin raskas. Se virtaa maan läpi aineen ytimeen, eikä koskaan katkeaisi.

Vallitsee historiallinen preesens,

vallitsee iltatuuli, leikatun ruohon raekuuro, tuuleton ilta.

Ja on asioita, joiden äärellä muodostuu vaikutelmia kuin jokin tekisi siirtoja materiaalista todellisuutta vastaan materiaalisen todellisuuden omilla ehdoilla.

Olemisen tapa, yksi, on nyt toinen.

Esimerkiksi vedenpinta ei koskaan ole täysin märkä,
vaan molekyylit harottavat siinä kaasumaisen ja nestemäisen
olomuodon välillä.

Rajat pehmenevät, tarkkaavaisuus, jopa tietoisuus
on sitä ettei kaiken aikaa ole tietoinen, että unohtuu, vajoaa...

Mutta uskoakseni olen nähnyt sen ainoastaan kerran:
auringonsäteen lävistämä karpänen putoaa kesken lentonsa
puiston hiekkakäytävälle, penkkini eteen.

Hiljainen rasahdus voisi tapahtua myös minulle.

Hiljalleen tuntuu uhkaavalta, että on niin paljon helpompaa
aloittaa kuin viedä päätökseen.

Syntyy keskeneräisiä asioita

mutta myös keskeneräisiä asioita tarvitaan. Ehkä niiden
puuttuvia osia valmistuisi tulevaisuudessa,

tulevaisuus varmistuisi juuri puuttuvien osien vuoksi

kuten keräilijä tietää, ettei voisi kuolla
kokoelman ollessa vielä kesken.

Vaikutelma on silti aina vain useammin outo,
kuin tuulisi keskeltä kiviseinää, jossa aiemmin vallitsi
vain tapahtumattomuuden putouksia.

Sitten hän kertoi Australian pehmeästä epätodellisuudesta:
kasvien ja eläinten nimiä ei tunne, tähtitaivas on vieras.

Rakeisella kuvanauhalla pilvenpiirtäjästä erittyy oranssin-
hohtoista sumua, jota yö kuljettaa toista pilvenpiirtäjää kohti
kuin tämä imisi uhristaan eräänlaista maagista energiaa.

Kärpäset aukovat edelleen painovoiman vetoketjuja.

Ja aloin muistella teoriaa lohikäärmeestä kuin koko elämäni
riippuisi siitä: maastossa kiemurtelevan armeijan panssarit
kimaltelevat auringossa suomuina, keuhkoissaan sillä on
salaisuus syöstä kyliä liekkeihin.

Sitten tunsin: joku katsoi minua. Miten se on mahdollista?

Ilmeisesti yliluonnolliset uskomukset lisääntyvät
jossain vaiheessa elämää lähes kaikilla.

Ehkä se on kuin hengitys, sinällään riittämätön,
joutuen syntymään aina uudelleen.

Vaatii titaanista ponnistelua, jos sitä haluaa vastustaa.

Kuluu seitsemänkymmentäneljä sekuntia.

Neilikanpunainen näkökenttä häikäisee ajattelun,
joka puristuu yhä tiukemmin otsaan, kuin hädettynä

kunnes ruumis kertakaikkisesti kumooa pyrkimykset
hallita valtakuntaansa,

keuhkot on taas täytettävä,

tasaannuttava, hengitettävä, pulssi.

Ehkä tämä uumenista kumpuava rytmi on tapa tietää asioita,
kulkea niiden rinnalla, eikä edes erityisen huono, perustuuhan se
ja siten viittaa myös kohtiin, joissa sitä voi koetella.

Kohtaamme esimerkiksi yhä useammin jotakin ellottavaa,
jonka ääreltä ei kykene vetäytymään.

Aivan kuin lapsena: pajukon huotrasta kuorittu floretti
jolla kääntelee pyöränpinnoihin ruhjoutunutta varista,
sen tuonpuoleista painoa.

Siiven alta muljahtaa raukea kasvain läpikuultavia toukkia.

Trumpetin sisältä taltioitujen huulten hidastettua
ja rasvassa kiehuvan taikinan kaltaista aaltoilua.

Ja on mies, jonka iho muistuttaa keitettyä kananmunaa.

Hän kaivaa lasisilmän päästään ja pyytää tempuaan vasten oluttuoppia, mutta alan voida pahoin.

(Imelää tuoksua kuin jääkaapin puhjenneesta vatsasta.)

Syntyä oikosulkuja, mutta palanutta yksikköä ei nykyisin tarvitse vaihtaa. Riittää, että muuttaa katkaisimen asentoa, ja kaikki, kaikki palautuu ennalleen,

vai palautuuko? Ainakaan tulevaisuus ei ole mitä se oli, sen ihmeitä ajattele samoin kuin seitsenvuotiaana: kaksoistähteä ympäröivän rengasmaailman outoa näkörantaa, kykyä kommunikoida nukkuvien kotieläinten kanssa alfa-aaltoja vahvistavin unikojein.

Ikään kuin lähitulevaisuudessa tapahtuva katastrofi muodostaisi hautavajoaman, joka estää mielikuvitusta läpäisemästä itseään.

Ehkä siksi näitä mielteitä vedenpaisumuksesta, nukkuminen jatkuvasti hieman levottomampaa.

Ja kuuluu merkillistä räpyttelevää ääntä, kuin lampun sisältä, mutta talon ulkopuolelta, valtavassa mittakaavassa.

Huomannut myös, ettei lumisade koskaan ala kaukaisuudessa
vaan aina tässä, kun se jo tapahtuu.

Kuin eläisi nykyhetkeä pienellä hajamielisellä viiveellä.

Syntyy vaihtoehtoinen todellisuusperiaate: kryptoamnesia:
unohdamme jonkin muualta kuulemamme ja myöhemmin,
toisessa yhteydessä, pidämme sitä tilannekohtaisena
oivalluksenamme

niin kuin valon lisääntyessä maisema etsiytyy lumipeitteen
alla menneisyyttä kohti, mutta ilmenee keväänä.

Ja vähitellen se, mitä ihminen on kuvitellut nähneensä,
muuttuu, ja se muuttuu aina vain useammin todeksi.

Tiibetistä löytyy kaksi vuosisataa sitten tyyntynyt munkki,
joka edelleen istuu tasapainoisena kuin kukka, vasen kämmen
taivasta kohti avattuna.

Lämpökamerasta se katoaa aina muutamassa tunnissa
mutta paljaalle silmälle ruumis näkyisi edelleen.

Tässä kaikessa voi olla kyse myös toivon säilymisestä.

Ja lopulta levottomuus, vaikka ei katoa, laantuu.

Lämmin kiitos ystävydestä, keskusteluista, ajatuksista,
sitaaiteista, oikosuluista ja valokaarista mm.

Raisa Marjamäki
Mikael Brygger
Erkka Filander
Juri Joensuu
Penjami Lehto
Marko Niemi
Risto Niemi-Pynttari
Harry Salmenniemi
Antti Salminen
Joonas Salusjärvi
Johannes Silvennoinen
Joonas Sääntti
Henriikka Tavi
Olli-Pekka Tennilä
Diane Arbus
Philip K. Dick
Vivian Maier
Paul Valéry
Michael Wesely
Gösta Ågren
Sapfo
♣ Largo di Torre Argentinan kissat

